

Единъ прекрасенъ день въ Карлово изникналъ като изъ подъ земята дяконъ Игнатий. Той пакъ почналь да пѣе въ черква въ празднични дни, но при вуйчо си не отишълъ. Вуйчо му се сърдѣлъ и ядосвалъ, чорбаджиитѣ приказвали за него лоши работи. Това го много ядосало. На връхъ Великденъ дяконътъ пакъ пѣлъ въ черква, и народътъ слушалъ неговото сладко пѣене. Следъ обѣдъ сжщия день, на второ възкресение, до пѣвцитѣ въ черква застаналъ единъ 25-26 годишенъ момъкъ, облѣченъ въ сиви дрехи и съ салтамарка (кжса горна дреха), общита съ гайтани. Никой не обърналъ внимание на него. Мнозина си помислили, че той е нѣкой учитель отъ ближнитѣ села. Но когато запѣлъ, всички разбрали, че той е дяконъ Игнатий, който хвърлилъ за втори пѣтъ и завинаги калугерскитѣ дрехи. Повдигнала се страшна врѣва и негодувание по него. Особено негодували чорбаджиитѣ и свещеницитѣ. Другаритѣ му го наобиколили да го бранятъ. Най-много негодувалъ вуйчо му. Той се оплакалъ на турцитѣ, загдето му открадналъ коня. Но роднинитѣ му станали и го спасили. Повече Василь Ивановъ не облѣкалъ калугерски дрехи.

Учителство. За да не стои безъ работа и да се отърве отъ карловскитѣ клюкари, Василь Ивановъ отишълъ въ близкото с. Войнягово и се условилъ за черковенъ пѣвецъ и учитель. Тука прекаралъ зимата. Дене той учелъ децата да четатъ и пишатъ, а ноще събиралъ младежитѣ въ училището, за да имъ разказва за това, що видѣлъ и научилъ въ Бѣлградъ и Букурещъ, да имъ говори за бунтъ и свобода и да ги обучава на военно изкуство. Турцитѣ го усѣтили и арестували въ Пловдивъ. Но приятели се застъпили и го освободили.

Сега вече Левски не се върналъ въ село, а отишълъ въ Добруджа да дири Ст. Караджа. Тука той презъ зимата наново станалъ учитель въ едно село. Презъ пролѣтътъ пакъ се върналъ въ Карлово. Турцитѣ пакъ го подгонили и той избѣгалъ въ Ромѣния, отгдето вече се върналъ като главенъ организаторъ на българитѣ за борба срещу турцитѣ. Името му почва да се шепне тайно по градове и по села и да буди духоветѣ.

† Д. Чолаковъ